

רבי מאיר חולק ואומר, שלא לכך נאמר הפסוק, אלא הוא בא ללמד דבר אחר: מנין ללוקח שדה מאביו, ומת אביו, ואחר כך הקדיש, מנין שתהא לפניו כ"שדה אחוזה", על אף שקנאה מאביו לפני שמת אביו? תלמוד לומר: "ואם את שדה מקנתו, אשר לא משדה אחוזתו יקדיש, ונתן את הערכך".

רק שדה שאינה שדה אחוזה בשעת ההקדש, היא זאת שנפדית בשויה, יצתה זו, שמת אביו לפני שהקדישה, שהיא שדה אחוזה. כי על אף שקנאה מאביו לפני מות אביו, הרי עתה משמת אביו הוא יורש אותה ונעשית לשדה אחוזה, כי כל קנינו מאביו לא היה אלא עד שנת היובל, ואילו לא מת אביו, היתה חוזרת אליו ביובל, ונמצא שבמות אביו נעשית השדה לשדה אחוזה. אבל אם הקדישה, ואחר כך מת אביו, סובר רבי מאיר שהיא אינה כשדה אחוזה, כיון שהקדישה כשלא היתה שדה אחוזה, ולא סובר רבי מאיר ששדה הראויה לאחוזתו דינה כשדה אחוזה.

ומדייקת הגמרא: ואילו רבי יהודה ורבי שמעון, החולקים על רבי מאיר, סוברים שהיכא דמת אביו, ואחר כך הקדישה, לא צריכי

קרא להשמיענו שדינה כשדה אחוזה, כי דבר פשוט הוא, שגם לאחר שקנאה מאביו עדיין הוא יורש אותה, שהרי לא קנאה מאביו אלא עד היובל, והיא שדה אחוזה ממש.

וכי אצטריך קרא, לדבריהם, להשמיענו שדין שדה הראויה לאחוזתו הוא כשדה אחוזה, היכא דהקדישה, ואחר כך מת אביו.

הקרקע, וניפרקו אנב ארעייהו, ונפדה את האילנות בפדיון הקרקע, כדין הפודה שדה אילן שהוקדשה כאחת.

דהא שמעינן ליה לרבי שמעון בברייתא דלהלן, דאזיל בתר שעת פדיון, ולא אחר שעת ההקדש, ואם כן, לא אכפת לנו שבשעת ההקדש קדשו האילנות לפני הקרקע, כי בשעת הפדיון הם קדושים ויכולים אז להפדות כאחת.

וראית הגמרא היא מברייתא, העוסקת בחילוק שיש בין פדיון "שדה מקנה", הנפדית לפי שווייה, לבין פדיון "שדה אחוזה", שבה קבעה התורה את השיעור של חמשים כסף לבית זרע של חומר שעורים.

דתניא: מנין ללוקח שדה מאביו, והקדישה בתורת "שדה מקנה" גרידא, שבשעת ההקדש דינה להפדות בשווייה, ואחר כך מת אביו, וירשה ממנו, ועתה היא "שדה אחוזתו", מנין שתהא לפניו לגבי דין פדיון כשדה אחוזה, ולא יפדנה בשווייה אלא לפי חמשים כסף לבית חומר שעורים? תלמוד לומר [ויקרא כז] "ואם את שדה מקנתו, אשר לא משדה אחוזתו יקדיש", אז "ונתן את הערכך", שיפדנה לשדה המקנה בשויה.

ומלמד הכתוב, כי רק שדה שאין ראויה להיות שדה אחוזה, לא עתה ולא בעתיד, כיון שקנה אותה מאדם זר, שאינו עתיד להורישו, אותה תפדה בשויה.

יצתה זו, שדה מקנה שקנה מאביו, שראויה להיות לו בעתיד, לכשימות אביו, להיות שדה אחוזה, אינה נפדית בשויה, אם מת אביו לפני הפדיון, דברי רבי יהודה ורבי שמעון.